

Armagedon

O bătălie pentru slava lui Dumnezeu

23 decembrie 1999

Gili Cârstea

Ca și subiectul despre cei 144.000, Armagedonul emană o aură de mister pentru societatea adventistă. Acest domeniu al profeției, abordat mai mult speculativ, suscită un interes constant pentru membrii bisericii, foarte atrași de semnele sfârșitului. Sensibilitatea este la cote maxime ori de câte ori este prezentat acest subiect.

Îmi amintesc liniștea profundă care se lăsase peste sală când, într-una dintre comunitățile noastre din București, pastorul anunța solemn că profeția se împlinește: Plaga a șasea este în plină desfășurare. Armagedonul este la un pas. Și cita versetele din Ioel: „Să se strângă neamurile și să vină în valea lui Iosafat... Vin grămezi, grămezi în valea judecății” (Ioel 3, 12-14).

Ce se întâmplase? Supărat că Sadam Husein invadase Kuwait-ul și amenința să blocheze aprovizionarea lumii cu petrol, NATO pregătea operațiunea „Furtună în deșert,” aducând în zonă trupe și echipament militar, totul însoțit de o campanie mediatică fără precedent.

Dar așteptările ascultătorilor din acel sabbat au fost înșelate, timpul dovedind că evenimentul atât de mult așteptat a fost interpretat greșit. Bineînțeles că vorbitorul nu a revenit, așa cum era de așteptat, asupra interpretării profetice pe care o făcuse.

De atunci, senzorii noștri spirituali intră în alertă la fiecare incident militar de proporții. Acest lucru se întâmplă deoarece de mulți ani a fost scris adânc în conștiința adventistă că Armagedon va fi ultima înclăstare militară internațională, în mijlocul căreia va avea loc intervenția directă a lui Dumnezeu.

Ar fi posibil să trecem și noi prin dezamăgirea generației de evrei ai primului secol, care așteptau un Mesia pământesc și războinic, și pe care nu au putut să-L vadă în rolul săracului nazarinean a cărui misiune era să descopere caracterul Tatălui Ceresc?

Ce înseamnă cuvântul Armagedon?

Toți cercetătorii sunt de acord că nu există nicăieri în lume un loc istoric numit astfel. Armagedon este un termen compus din două cuvinte: Har – care înseamnă munte, și Meggidon – numele unei localități și al unei văi din Palestina.

De asemenea, nu există nicăieri un munte numit Meghido. Ce vrea să spună Ioan că urmează să se întâmple în acest loc, Armagedon, unde duhurile de demoni au adunat pe împărații pământului?

Dacă ținem seama de două principii clar exprimate ale mării controversă, atunci episodul din capitolul 16 din Apocalips nu prezintă nici o dificultate.

În primul rând, trebuie să înțelegem că marea controversă din univers este între Hristos și Satana. Pavel o spune foarte clar: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6.12).

Apoi, natura bătăliei în care este prins Dumnezeu este de natură spirituală, nu fizică. Există un război crâncen pentru descoperirea adevărului, pentru clarificarea deformărilor aduse de Satana asupra caracterului lui Dumnezeu, a naturii păcatului și adevăratelor puncte în dispută din marea controversă.

Cu aceste două elemente stabilite clar, și fiind atenți la natura metaforică a limbajului din Apocalips, să ne întoarcem la acest termen codificat.

Deoarece susținem că Biblia se explică singură, ar trebui să ne întrebăm dacă nu există cumva un pasaj care ar putea arunca lumină asupra acestui subiect. Avem doi termeni: Munte și Meghido. Există vreo relatare Biblică legată de aceste două elemente?

Nu numai că există, dar episodul descris acolo este vast și cu semnificații profunde. Locul este muntele Carmel, iar valea de la poalele muntelui se numea Meghido, pe unde trecea pâraul Chișon. Muntele Carmel și valea Meghido au foarte multe de spus despre ultima bătălie din marea controversă. Să ne întoarcem puțin și să reanalizăm episodul cel mai important petrecut pe muntele Carmel și în valea Meghido. Dacă Pavel are dreptate când spune că paginile Scripturii conțin lecții pentru învățătura noastră, să vedem deci care sunt lecțiile pe care o ultimă generație a poporului lui Dumnezeu le-ar putea învăța de aici.

Episodul 1: Ilie

În regatul lui Israel ajunge la conducere Ahab, care se simte foarte atras de farmecele culturale și religioase ale unei fete emancipate și exotice, cum este frumoasa Izabela. De viță nobilă, fata primise o educație atentă, în mare respect pentru religie și pentru dumnezeii poporului ei. Are loc nunta regală, iar Ahab, într-un gest de mare bunăvoință, oferă tinerei lui soții libertate religioasă într-o atmosferă de pluralism doctrinal foarte binevenit pentru izolarea culturală în care se afla poporul lui.

Așa se face că Izabela își aduce la Samaria anturajul academic și religios cu care era familiară în Sidon. Tinerii ei prieteni găsesc atmosfera din Samaria foarte prielnică, în ciuda diferențelor culturale și religioase. Auziseră de obiceiurile ciudate ale evreilor. Era de așteptat un conflict serios între preoții Domnului și

proorociei lui Baal. Dar sub aripa regală a lui Ahab, părtășia și buna înțelegere estompează diferențele tot mai mult. Nu exista oare un singur domn (ba'al) pentru tot pământul? Nu este el cel care dă ploaie la vreme și ne ține în viață?

Studiată mai de aproape, religia sidoniților nu părea chiar așa de respingătoare. Tinerii preoți evrei constatau că diferențele între cele două religii nu sunt insurmontabile. În plus, acești străini știau cel puțin să trăiască bine, să se îmbrace frumos și să se poarte așa natural. Petrecerile selecte de la palatul frumoasei Iza erau adevărate oaze de cultură și artă, de teologie modernă și închinare nonconformistă.

Încet și neobservat, cei din Israel care se opuneau noii teologii au fost izolați, umiliți și batjocoriți din cauza credinței lor naive și prăfuite, iar sutele de tineri veniți cu Izabela au devenit norma teologică pentru preoțimea lui Israel.

În timp ce nivelul educațional și cultural al clasei conducătoare creștea, discernământul spiritual scădea vertiginos. Yehova semăna tot mai mult cu Baal, iar teoriile spiritualiste luau locul cuvântului sigur al proorociei. Mama natură care ne hrănește devenea tot mai mult unicul obiect de adorare în Israel.

Sub o aparență de dezvoltare intelectuală și teologică, Satana zugrăvea în mințile clasei preoțești a lui Israel pe Dumnezeu ca fiind capricios, sever și arbitrar. Ritualurile serviciului divin deveneau tot mai clar o slujbă de liniștire a mâniei zeilor. Israelul nu mai ajunsese niciodată până acum la o așa depărtare de Dumnezeu.

Puțini bărbați din Israel aveau însă ochi spre a discerne depărtările acestea înșelătoare de la adevăr. Dumnezeu devenise Baal, iar poporul nu-și dădea seama ce se întâmplă.

Printre ei se afla Ilie Tișbitul, un locuitor al Galaadului, provincie de la frontiera de răsărit a regatului. El privea aceste grave alunecări de la adevăr și inima lui era torturată observând cum poporul urmează orbește această filozofie păgână infiltrată în Israel.

Dumnezeu îl trimite cu o solie la Ahab: Ploaia va înceta să mai cadă peste țară. Și, într-adevăr, o secetă cumplită se abate peste regiune.

De atunci, generații întregi au crezut că, supărat și mânios că Israel nu vrea să-L mai asculte, Dumnezeu s-a răzbunat pe ei făcându-i să moară de foame. Deoarece nu a reușit să-i țină lângă El cu vorba bună, El a recurs la constrângere fizică. Nu credem și noi astăzi la fel?

Privit prin perspectiva crucii, acest episod descoperă motivații complet diferite.

Prin acest anunț înfiorător, Dumnezeu dorea să spună așa: „Voi ați ales de mulți ani să vă descurcați fără Mine, iar Eu am continuat să vă ajut și să vă protejiez. Acum, voi ați ales deliberat să vă închinați unui alt dumnezeu, pe care îl venerați și de la care așteptați ploaie și soare. Nu vă pot forța să Mă alegeți pe

Mine. Dacă prezența și ajutorul Meu nu sunt necesare, nu doresc să vă tulbur. Am așteptat ani de zile să vă întoarceți la Mine, dar voi Mă izgoniți tot mai deschis. Îmi vine foarte greu să vă părăsesc, dar Mă văd silit să o fac; sunt îngrozit de consecințele acestui act. Zeul pe care îl venerați voi nu vă poate ajuta.”

Aceasta era perspectiva divină a teribilului eveniment. Nu vorbise Moise așa?

„Poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi și va călca legământul pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îl voi părăsi și-Mi voi ascunde fața de ei. El va fi prăpădit și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?” (Deuteronom 31, 16-17. Vezi și 32, 16-20).

Această criză de proporții prin care trece poporul lui Dumnezeu atinge punctul culminant pe muntele Carmel și se încheie în valea Meghido. Ilie propune împăratului disperat și curții lui apostaziate o confruntare deschisă, în fața întregului popor. Ilie dorea să spună că tragedia care mistuia națiunea se datorează faptului că Dumnezeu a fost înlocuit cu Baal, că poporul nu știe acest lucru, și că dumnezeul lor actual nu le poate păstra viața.

Poate părea ciudat, dar chemarea lui Ilie nu se referea la practica păcătoasă a vieții lor religioase, el nu le reproșa faptele păcătoase și rușinoase în care se complăceau. Problema numărul unu era închinarea la un dumnezeu străin. Dacă acest lucru era perceput și acceptat, schimbarea și vindecarea ar fi venit de la sine, conform principiului: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.”

Boala Israelului era perceperea greșită a realității spirituale, produsă de necunoașterea adevăratului Dumnezeu.

„Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezeii? Dar poporul Meu și-a schimbat Slava cu ceva care nu este de nici un folos. Mirați-vă de așa ceva ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-a părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ieremia 2,11-13).

Expresia „poporul Meu și-a schimbat Slava” este extrem de importantă, dacă înțelegem că Slava este caracterul lui Dumnezeu. Printr-o deformare a atributelor caracterului lui Dumnezeu, Satana a reușit să se așeze în locul lui Dumnezeu, „dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2,4; Ezechiel 28), obținând astfel închinarea din partea poporului. Spiritul Profetic repetă mereu că Satana a prezentat în ochii poporului pe Dumnezeu îmbrăcat cu trăsăturile lui de caracter. De aceea spune Domnul prin Isaia că „poporul acesta este un popor prădat și jefuit” (Isaia 42.22).

Așa se face că Slava lui Israel a fost preluată de dumnezeul acestei lumi, care s-a bucurat foarte mult să fie numit Dumnezeu, și să fie adorat de unicul popor care îi putea pune în pericol împărăția.

Singura soluție pentru pocăința națională era o dezvăluire a acestei foarte subtile, dar distrugătoare, deformări a realității.

Experiența de pe Carmel este o oglindă a ultimei lupte din marea controversă. Poporul avea nevoie să știe că persoana căreia îi spun Domnul era de fapt stăpânitorul acestei lumi.

Aceasta este lucrarea ce trebuie făcută „în spiritul și puterea lui Ilie.”

Episodul 2: Al doilea Ilie

Aceeași lucrare urma să o facă al doilea Ilie, Ioan Botezătorul. Poporul lui Dumnezeu din vremea lui Ioan moștenise exact aceeași maladie de la strămoșii lor. În capitolul „Împlinirea vremii” din „Hristos, Lumina lumii” se face o descriere foarte reală a stării națiunii alese:

„Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelia adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea dorită de el, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran... Trupul ființelor omenești, făcut pentru a fi un locaș al lui Dumnezeu, devenise locaș al demonilor... Fețele oamenilor reflectau expresia legiunilor celui rău, de care erau posedați.”

Poporul ales avea nevoie disperată de cineva care să le deschidă ochii asupra faptului că se închină cui nu trebuie. Aceasta era misiunea lui Mesia, pe care Îl prezenta Ioan prin cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii.”

Trimis „în spiritul și puterea lui Ilie,” Ioan pregătește poporul să vadă „strălucirea Slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” Poporul trebuia să hotărască odată cine este adevăratul Dumnezeu, încetând astfel să mai șchioapete de ambele picioare. Ei se numeau poporul lui Dumnezeu, dar se închinau lui Baal, iar trupurile lor deveniseră locuința acestuia. „Dacă Baal este Dumnezeu, mergeți după el.”

Această profundă dar subtilă pervertire a adevărului este descrisă de cuvintele pe care Isus le adresează iudeilor, care pretindeau că sunt copiii lui Dumnezeu: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine... Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru” (Ioan 8, 41-44).

Cine era acest tată al lor? Stăpânitorul acestei lumi, care se îmbrăcase cu hainele caracterului lui Dumnezeu și se așezase „în templul Său, dându-se drept Dumnezeu.” El era persoana căreia i se aducea închinare în fiecare sabat în sinagogile națiunii. El era numit „Domnul” de urmașii lui Avraam.

Dar „Domnul” prezentat de Nazarinean era foarte diferit de domnul lor. Ei citeau în Scripturi că trebuie omorâți cei din popor care spun „haideti să mergem după dumnezei străini” (Deuteronomul 13, 6-10) și li se părea că Isus tocmai asta făcea. De aceea I-au răspuns: „Nu zicem noi bine că ești samaritean și că ai drac?” (Ioan 8,48).

Dar El venise să prezinte pe adevăratul Dumnezeu, a cărui cunoaștere este viața veșnică.

Episodul 3: Al treilea Ilie

Spiritul Profetic ne avertizează că starea poporului lui Dumnezeu din vremea sfârșitului va fi asemănătoare cu aceea de la prima Sa venire. Laodicea se măgulește cu maturitatea ei spirituală, dar nu își cunoaște starea nenorocită. Ea nu vede că „întunericul necunoașterii lui Dumnezeu” acoperă din nou lumea. Ea se complăce într-o închinare la un dumnezeu pe care fiicele Babilonului îl numesc „Domnul.” Pe Baal nu îl deranjează că este numit „Isus” și „Domnul,” atâta timp cât i se aduce închinare.

Cine îi învață pe cei mai străluciți dintre tinerii noștri cum este Hristos și cum trebuie El prezentat poporului? Verificați acreditarea academică a profesorilor de la cele mai mari universități ale noastre și veți obține răspunsul. Doctoratele lor, pe temeiul cărora au dreptul să profeseze, sunt obținute de la marile universități ale Babilonului spiritual. Ce hristos este prezentat acolo? Cine sunt profesorii care dau diplome magna cum laude savanților adventiști? Mai este de mirare că poporul nostru vede caracterul lui Dumnezeu exact ca bisericile Babilonului? Să ne mirăm de violența cu care reacționează el când i se prezintă un Dumnezeu non-violent?

Al treilea Ilie va avea o misiune la fel de grea ca a predecesorilor lui. Armagedonul va fi o repetare a conflictului de pe muntele Carmel, și care se va încheia în valea Meghido, la pârâul Chișon, dar la scară internațională. El va trebui să descopere în fața poporului caracterul lui Dumnezeu. Apogeul mării controversate va fi dezvăluirea închinării false în care a fost târât poporul lui Dumnezeu de stăpânitorul acestei lumi. Încheierea planului de mântuire depinde de această descoperire catastrofică. Abia după ce are loc demonstrația de la Armagedon se va putea auzi un glas care va spune „S-a isprăvit.”

Nu există în istorie decât două momente când s-a folosit această expresie.

Prima oară, atunci când Isus și-a încheiat lucrarea: „Când scopul misiunii Sale a fost atins - descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii - Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată și caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor” (ST 20 ianuarie 1890).

A doua oară are loc aici, în Apocalips, când cel de-al treilea Ilie, în fața adunării de la Armagedon, descoperă în fața poporului că cel pe care îl numesc Domnul nu este altul decât Baal. Șocul va fi cumplit, distrugător, dar fără această demonstrație nu se va putea auzi niciodată “din Templu, din scaunul de domnie, un glas tare care zicea: S-a isprăvit” (Apocalips 16.17).

Marea controversă nu se poate încheia atâta timp cât caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și acuzațiile lui Satana nu vor fi clarificate. Omenirea face în zilele noastre eforturi disperate spre a construi aici o împărăție cu totul de aur. Ei proiectează un mileniu de pace și prosperitate, afirmând că “secolul 21 va fi religios, sau nu va fi deloc.” Aceasta vrea să spună că omenirea va avea secolul 21

doar dacă se va închina lui Dumnezeu. Dar cine este acest Dumnezeu care promite secolul 21 în schimbul adorării universale?

În 1901, chiar în mijlocul crizei panteiste, Ellen G. White are o pătrundere fascinantă a pregătirii bătăliei de la Armagedon:

„Satana este foarte grăbit să-și pună în aplicare planurile pentru ultimul mare conflict, unde fiecare va trebui să se decidă. După ce evanghelia a fost proclamată în lume timp de aproape două mii de ani, Satana mai prezintă încă omenirii scenele pe care le-a prezentat lui Hristos. El face să treacă prin fața lor, într-un mod foarte minunat, împărățiile acestei lumi în toată slava lor. El oferă aceste lucruri tuturor celor care vor accepta să i se închine. El caută astfel să-i aducă pe toți sub stăpânirea lui. Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profeția din Apocalips că „tot pământul se mira după fiară” (AU 1 ianuarie 1901).

Noi înțelegem dorința omenirii ca secolul 21 să fie religios, dar cine este cel care „face toate eforturile să se prezinte ca fiind Dumnezeu,” cerând închinarea tuturor? Pe cine slăvesc bisericile Babilonului? În fața cui se pleacă în adorare școlile de teologie ale lumii? A cui putere o laudă ele ca fiind puterea cea mare a lui Dumnezeu? Cine este hristosul pe care îl onorează și îl predică ele, iar nouă ne dau acreditare și diplome de merit? Este și biserica rămășiței prinsă în planurile lui Satana de a pregăti un mileniu de aur pentru omenire? Participăm noi, alături de celelalte biserici, la propășirea acestei lumi, într-un efort de a prelungi pacea și bunăstarea acestei ordini, astăzi, când prioritatea este marea strigare a îngerului al treilea, de care lumea are o nevoie disperată?

Unul dintre cei mai proeminenți președinți ai Conferinței Generale avertiza Biserica mondială într-un apel al Consiliului Anual: “Este recunoscut faptul că, într-o vreme a dezvoltării conștiinței sociale și schimbării, instituțiile adventiste pot fi prinse în proiecte lumești alături de lume, neglijând lucrarea pe care doar biserica rămășiței o poate face. Una dintre cele mai mari amenințări la adresa instituțiilor noastre de învățământ superior o reprezintă filosofii și teologia falsă, absorbite inconștient în universitățile lumii de către viitorii noștri profesori, și apoi aduse în școlile adventiste ca “vin” al Babilonului” (Robert Pierson și Comitetul Conferinței Generale - The Appeal of the 1973 Annual Council).

Cine poate spune că această “amenințare la adresa instituțiilor noastre de învățământ superior” nu a devenit o realitate în zilele noastre? Nu este îngerul bisericii Laodicea descris ca fiind “ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,” o descriere foarte bună a ameteții teologice care ne face să spunem că totul este bine? Doar Martorul Credincios poate spune care este gradul de alcoolemie din sângele care aleargă prin venele rămășiței, dar bâlbâiala din teologia adventistă poate fi observată de oricine. Invitați la mesele bogate ale Izabelei, ne este rușine să vorbim despre neprihănirea lui Hristos și ne cerem scuze pentru vocile singulare din

mijlocul nostru care mai amintesc de ziua ispășirii, ștergerea păcatelor, ploaia târzie și marea strigare.

Cu adevărat, ne așteaptă cea mai amenințătoare confruntare pe vârful muntelui Carmel modern, căci omenirea întreagă este convinsă că se închină Dumnezeului adevărat.

Vom avea noi curajul să spunem că se înșeală?

Dar și mai important, vom avea noi curajul și percepția spirituală să vedem că între Domnul la care se închină întreaga lume și Domnul la care ne închinăm noi nu este nici o diferență, și astfel să ne putem întoarce spre Cel pe care L-am străpuns?

Armagedon... ce diferit ar putea fi de ceea ce am așteptat noi!
